

Kronika

Mladějovského
panství

2. část

Mladějovský z Mladějova

Souhrnné pojetí roku uplynulého, to jest l.p. **1213**, který podrobně popsán byl v předchozí části kroniky mladějovské:

...

Na hradě Mladějově zemřela hradní paní a starému rytíři Chvalovi se tím podlomilo jeho zdraví. Naštěstí jej těší jeho děti. Dcera Mířanda roste do krásy. Syn Ota se neustále zdokonaluje v diplomacii a v umění vládnout mečem a bude zanedlouho připraven přejmout bránu hradního pána a ulevit tak otci. Vztahy se sousedními hrady Žichlinem a Hoštejnem jsou veskrze příznivé. Rytíř Borůta i pan Heřman občas Mladějov navštěvují. Pokud lze soudit, oba našli zalíbení v panně Mířandě. Zda jsou jejich úmysly ryze čisté, nelze zatím říci.

Leden l.p. 1214

...

Jelikož se panství daří a je dostatek času na pečlivé přípravy, rozhodl se rytíř Chval, že po

zimě započne s rozšířením hradu a přístaví jedno křídlo, aby hrad poskytoval dostatečné zázemí pro Otta i Mirandu, až on zde jednoho dne nebude. Také hlíněné valy s roubenou hradbou na vrcholu by měly být vyspraveny, a opatřeny novým ochozem.

Přípravu stavby svěřil zkušenému staviteli Arnoštovi, svému letitému příteli, který už na stavbě Mladějova, i na některých dalších hradech v okolí, dříve pracoval.

Snor l.p.1214

...

Klepy jdoucí krajem byly objasněny. Zalíbení pana Oty, syna našeho hradního pána, v panně Elvíře je pravdivé. Mladý pan Ota s družinou se vydal žádati rytíře Bořtu, pána na Řichlině, o ruku jeho dcery. Bořta mu však odmítl Elvíru dát za ženu, dokud Ota nevykoná pouť do Svaté země. V mládí byla Elvíra těžce nemocná a Bořta prý slíbil Bohu, že pokud ji uzdraví, tuto pouť vykoná.

Dodnes však tento slib svůj nesplnil a nyní již nemá dostateku síl, aby tak učinit mohl. Ota Elvíru miluje, a proto pouť přislíbil za Bořttu, jejího otce, vykonat. Za těchto tuhých mrazů a spousty sněhu se však na cestu vydati nelze. Mladý pan Ota musí počkat, až opadne voda po prvním jarním tání, kdy bude přes brody možné překonat větší řeky.

Ota se začal vyptávat na podrobnosti takové cesty, ale ani jeho otec ani nikdo z jeho družiny mu s cestou neumějí poradit, protože tuto pouť nikdy nevykonali. Snad pomohou Otovi kupci nebo poutníci, kteří na jaře projdou přes Mladějovské panství, nebo je Ota potká již na cestě do Svaté země.

Březen l.p.1214

...

Přes naše panství prošli dva kupci, ale směřovali ze severu, kde směnili sůl za kožešiny, směrem na jih do teplejších krajín. Žádný z nich tedy Otovi

nemohl podatí zprávu o stavu cesty do Svaté země.

Mladý pán, který je v kraji oblíben, je hodně netrpělivý a chce hned vyrazit na cestu. Proto k sobě přizval své oddané družníky, aby jej alespoň část cesty do Svaté země provázeli.

Na cestu se vydali zhruba v polovině měsíce a nyní, když zapisují tyto řádky, se družníci vrátili zpět. Cesta byla prý dobrá a postupovali po ní celkem rychle.

Přesto našeho Otu, čeká ještě dlouhý kus cesty, na které stráví měsíce. Všichni věříme, že Bůh bude stát při něm a že se Ota ve zdraví vrátí.

Rytíři Chvalovi se bohužel přitížilo, ztráta jeho paní jej těžce ranila a jeho zdraví dlouhá zima neprospívá. Byli povoláni doktoři z okolí, nikdo však z nich zatím pánu výrazněji neulevil.

Na hrad koncem měsíce dorazil stavitel Arnošt, což udělalo starému rytíři velikou radost. Hned spolu začali spřádat plány ohledně dostavby hradu a tak rytíř přišel na jiné myšlenky, jeho zdravotní stav se však nelepší.

Duben l.p.1214

...

V polovině měsíce rytíř Chval zemřel, a celý kraj drží smutek. Jeho dcera Mdiranda ve svých osamocených slouhých časech zůstává na hradě Žichlíně u své přítelkyně Elvíry.

Mladějovské panství nemá v těchto chvílích svého pána. Proto jej přijal pod svou ochranu žichlínský pán Bořta. Mladějov svého pána opět nabude, až se vrátí Ota nebo až Mdiranda nalezne svého ženicha. Však se po okolí potulují mnohé páry očí, které k panně Mdirandě vzhlíží. Mdiranda se však chová ke všem velmi zdrženlivě.

Protože hrad nemá pána, byla jeho přístavba odložena. Nikdo nedokáže odhadnout, kdy se mladý pan Ota vrátí ze Svaté země nebo kdy si Mdiranda vybere svého ženicha a hrad tak bude zase řádně obydlen. Nyní ho jen věrní služebníci pod vedením purkrabího udržují.

...

Hrad Mladějov je stále opuštěn.

O Bože mrchovaný, tobě jest všechno dobře povědomo, zdalíž je Ota na cestě zpět? Nejsou o něm žádné zprávy, jen několik kupců jej prý zahlédlo ještě na cestě tam. Jedinou radost nám dělá panna Mířanda. Dlí síce za kopci na hradě Richlině, ale nápadníci se k ní jen hrnou. Někteří z nich se i po nějaký čas zdrží na našem panství a vypráví nám o ní. Zatím prý všechny odmítá, i když se některému podaří splnit její neobvyklé úkoly. Dokonce se prý mezi nápadníky říká, že je odmítá jen proto, že její srdce již dávno patří panu Heřmanovi z Hoštejna. Ještě za života rytíře Chvala na Mladějov občas zavítal a tak je možné, že se mu Mířanda zalíbila již dávno.

...

Hedlouch po posledním zápisu v kronice se pod Mladějov donesla zpráva, že před branou Richlina stanul na svém koni i pan Heřman z Hoštejna a rovnou se ptal po rytíři Bořtovi, aby jej požádal o ruku panny Mírandy. Co se na hradě dělo, není přesně známo. Heřman prý ani nemusel plnit Mírandiny úkoly, a přesto se na něj usmála. Heřman však odejel z hradu se smutným výrazem na tváři, že prý se žádná svatba konat nemůže, dokud se nenavrátní pan Ota ze Svaté země. Pannu Mírandu prý musí, jak starobylá zvyklost žádá, k oltáři doprovodit někdo z rodu Mladějovských. Bořta tuto čest, jakožto její dočasný opatrovník, odmítl přijmouti.

Cervenec l.p.1214

...

Na Mladějovském panství se objevili dva poutníci se zlými zvěstmi, zdrželi se jen několik dní a přes Richlinské panství zamířili dál ke svým domovům. Přijeli ze Svaté země, a když jsme se

jích ptali, zda cestou nepotkali našeho pana Otta, prý je to možné. Podle popisu jej snad zahlédli při slavnostní přísaze u příležitosti vstupu do templářského řádu. Během přísahy se prý vzdal všeho majetku svého, ba i lásky k ženě, pokud nějakou miloval a odevzdal celou svou duši službě poutníkům a Bohu. Nevíme, zda-li je to pravda. O templářských rituálech se povídá, že jsou tajné, ale kdopak v našich krajích zná, jak to ve skutečnosti je. Mdožná poutníci opravdu ví o něco více. Ale že by se vzdal panny Elvíry? Nezbývá než čekat. Jen čas může potvrdit jejích slova.

Srpen l.p.1214

...

Tento rok není Mladějovu nakloněn. Smutek střídá smutek a do kraje již slouhou dobu nezavítala žádná radostná zpráva. Mduším však kronice vyličit všechny události postupně.

Vše začalo tím, když rytíř Borita vyhlásil při oslavě dne svého narození, že se zasnoubil s

pannou Mírandou a že je v brzké době čeká svatba. Nikomu nelze upíratí jeho štěstí a cesty osudu jsou klikaté, avšak Míranda o tomto prohlášení nemohla předem vědět. Poté, co Borita tuto větu vyřkl, se Míranda zvedla od sváteční tabule a zmizela kdesi v komnatách Zichlina. Borita se sice vydal během okamžiku za ní. Zanedlouho se vrátil uklidnit hosty s tím, že Míranda se prý štěstím rozplakala a nechtěla, aby hosté viděli slzy její. Protože se ale Míranda na oslavu nevrátila, Borita ji předčasně ukončil a hosté se domů navrátili.

Následující den na Mladějov přijel posel se smutnou zprávou od Heřmana, že je Míranda mrtvá. Po útěku z oslavy prý prchala za Heřmanem. K němu se však živá nedostala. Testou ji zasáhl šíp, který na sobě nesl znaky žichlinské sílny. Mladějov je nyní bez pána, služebnictvo se o dvůr stará s péčí a úctou ke svým bývalým pánům. Už aby se potvrdily zprávy o panu Otovi. Raději bychom, kdyby se pan Ota co nejdříve ve zdraví vrátil ze své pouti.

Září l.p.1214

...

Z Hoštejna pod hrad Mladějov přijeli družiníci pana Heřmana. Za všemi neštěstími jsou intriky Bořtty a Heřman proto vyzyvá všechny lid Mladějovského panství, aby se k němu připojil na trestné výpravě na Žichlín. Nikoho ani nebylo nutné slouze přemlouvat. Každý, ať to byl čeledín či sedlák, vzal nástroj, který měl právě po ruce a mohl sloužiti jako zbraň a bez váhání se vydal k Žichlínu.

Boj na hradbách Žichlína byl krátký, jak by mohli obránci odolávat rozhněvanému lidu dvou panství? Když se žichlínští vzdali, byl prohlédán celý hrad a sám Heřman pronikl až do Bořtovy komnaty.

Do Bořtovi ale jako by se zem slehla. Nikde nebyl k nalezení. Nakonec se jeho komorník prořekl, že ze Žichlína vede pod hradem tajná chodba do lesa.

Heřman s několika věrnými družníky se poté vydal chodbou. Ostatní spěchali do lesa vrchem.

Bořta se nemohl v lese dlouho skrývat, rozhněvaný lid jej zanedlouho dostihl a poté rytíře stihl spravedlivý trest.

Do návratu na Řichlín našel Heřman v zamčené komnatě pannu Elvíru. Ta byla pod zámkem od té doby, co Adiranda prchla z oslavy a když Elvíra zjistila, co se na hradě ve skutečnosti děje.

Ríjen l.p.1214

Pan Heřman s pannou Elvírou navštívili Mladějov, aby se poradili, jaký další osud čeká Mladějovské panství. Spolu se stráží hradu se vydali zjistit, v jakém stavu se hrad nachází.

Jaké překvapení je ale čekalo v žaláři! Ve sklepení byl vězněn spoutaný Ota. Byl celý vysílený hladem, ale jinak vcelku zdrav. Při návratu ze Svaté země byl zajat Bořtovými kumpány, jen co přejel hranice zemí Koruny české.

Koncem měsíce se pan Ota již natolik zotavil z předchozích událostí, že se postupně začíná ujmout vlády nad Mladějovským panstvím. Na hradě se o něj stará jeho milovaná Elvíra.

Lístopaď l.p.1214

Lidé z celého Mladějovského panství se snaží nepřidělovat panu Otovi příliš mnoho starostí, ba dokonce se před branou hradu objevují skromné dary od řemeslníků i sedláků.

Ota se již plně uzdravil. Navštěvuje krčmy a naslouchá lidu. Bude z něj dobrý vladyka, stejně jako byl jeho otec.

Do kraje se šíří novina, že Ota s Elvírou ohlásili svatbu.

Mladějovské panství se tak rozroste i o statky náležející nyní panství Richlínskému, neb Bořta neměl jiných potomků, než panny Elvíry.

Prosínek l.p.1214

Heřmanovi z Hoštejna po ztrátě milované Adirandy zatrpkl celý svět. Když se mu zhroutil krásný sen o lidském štěstí, začal se tomu snu mstít. Přidal se k loupeživým rytířům, kteří pod vedením Frída z hradu Boršova přepadávali pocestné a drancovali okolní vesnice.

Závís z Falkenštejna, který byl pověřen správou královských věcí, vytáhl zjednat pořádek i na Hoštejn. Obleh l hrad a dobyl jej. Všechny loupežníky pobil, rytíře Heřmana odvedl v okovech do vězení a hrad Hoštejn opatřil věrnou posádkou.

Na konci roku pak Heřmana navštívila v žaláři smrt.

A tak skončila nešťastná láska Adirandy a Heřmana ...

